

kicsinyített díszletelemei egyáltalán nem nyitottak teret a vizuális fantázia számára, ráadásul a bábmozgatás is az avittas deklamáló, pózoló kőszínházi stílus felidézését szolgálta. Nagyobb részben épített a vizuális fantáziára a pécsi Bóbita Bábszínház Tamási Áron-bemutatója, a Búbos vitéz, bár igazán meggyőzővé csak a varázslatok megjelenítése vált a produkcióban. Rendkívül pozitív ellenpéldaként említhető a Stúdió „K” bábeleodása, a Rózsa és Ibolya, melynek minden egyes elemét a fantáziafelszabadító képi játékosság határozta meg. Ráadásul az a bensőséges színészi játékmód is egyedülállónak tekinthető, amellyel a színészek nemcsak az általuk mozgatott bábukkal kerültek intim viszonyba, hanem a közönséggel való együttlételem is meghitté tudták varázsolni.

Nagyon gyakoriak a gyerekszínházakban a kevert formák, amelyek egyszerre szerepeltetnek bábokat és színészeket. Ugyanakkor csak nagyon kevés előadás néz szembe az ebből a kettősségből adódó problémákkal. Ez volt például a debreceni Vojtina Bábszínház Hamupipőke című előadásának is a legnagyobb problémája: a különféle bábtechnikákból való átmeneteket még sikerült megoldania az előadásnak, de ott mindenképpen megzökkent a játék, ahol a bábok helyére élő szereplők léptek. Ráadásul a megjelenésükhöz illő vizuális környezetet meg sem kísérelte megteremteni a rendező, ezért úgy hatott mindez, mintha a meglevő Hamupipőke és a Királyfi kiléptek volna a térből, az előadás világából, pedig csak arról van szó, hogy – a szerelem hatására – elevenné (élő emberré) váltak. Szerencsésebben oldja meg a két világ kapcsolatát a kecskeméti Ciróka Bábszínház Jakub és a kétszáz nagypapa című előadása – talán azért is, mert fordított utat jár a produkció: itt az élő szereplők teremtik meg az előadás közegét (bár szerencsésebb lett volna némileg realistább, kevésbé bohókásan stilizált környezetbe helyezni a színészeket), s határozott jelzésértéke van annak, amikor másfajta megoldások jelennek meg: a kisfiú vágyainak világát érzékeltetik az árnyjátékok, a szürreális fantázia működésére utalnak a bábos megoldások.

A legfrissebb szemléletűnek azok a produkciók tűnnek, amelyek eleve színházi játékok sorozatának fogják fel az előadást. Ilyen például az Atlantisz Színház Legszebb mesék című sorozata, amelyben a társulat tagjai nagyon tudatosan vállalják a gyerekeknek való mesélés alaphelyzetét (néha ezért ki is szólnak az előadásból, személyes kontaktust is teremtenek a nézőkkel), s ebből kiindulva igen változatos eszközökkel jelenítik meg a felidézett történeteket. Azt játsszák, hogy játszanak velünk: néha elég egy jelzés, egy kellék, egy ruhadarab, hogy a szereplők figurákká alakuljanak át, máskor a tárgyak kelnek életre, van, hogy egy díszletlem vagy egy szerkezet válik meghatározó játékelemmé. Máskor meg – ripsz-ropsz – a semmiből varázsolnak elő egy egész bábszínházat. Az előadás fantáziamozgósító ötletessége rendre a közönség hálájával találkozik.

A játékosság középpontba emelése a gyerekszínházi rutinmegoldások, a bevált klisék kerülését is jelenti. Sajnos azonban a gyerekszínházak többségére ez nem mondható el. Különösen a színészi játék területén feltűnőek a rossz beidegződések. A gyerekszínházi előadók többsége külsődleges hatáskeltésre törekszik, a szereplők megjelenítése helyett a figurák leleplezését tartja fontosnak, gyakran él elhasznált manírokkal, többnyire hatásvadász eszközökhöz fordul, ahelyett, hogy a személyiség varázsával próbálna meg hatni. Ez utóbbi még csak az előadások kisebb részében meghatározó. Ezért is emelkedik ki az idej gyerekszínházi évadból a nyíregyházi Árgyélus királyfi, az Atlantisz Legszebb meséje, és legfőképpen a Stúdió „K” Rózsa és Ibolya című előadása.

Királyfiak, boszorkák, táltosok...

– előadásról előadásra haladva, szemezgetve
az I. Gyerekszínházi Szemle terméséből –

Tóth Zsuzsanna

A megszokottal ellentétben semmi fanyalgás: a Marczibányi téren megrendezett I. Gyerekszínházi Szemlén bemutatott előadások mindegyike vállalható, sőt, színvonalas és ajánlható előadás. A magam részéről boldog lennék, ha a gyerekek ilyen előadásokon nőnének fel.

Ahogy mondom, várakozásaimmal ellentétben remekül indult a közel egy hét „gyerekszínház”; igaz, alaposan megfázva, igaz, hang nélkül, de nyitott lélekkel érkeztem a Marczibányi térre. Az Atlantisz Színház előadása, a Benedek Elek meséi nyomán összeállított „Legszebb mesék III-IV.”, a sorozat Grimm-mesék utáni újabb darabjai, egyértelműen ízléses, jó színházi érzékkel színpadra vitt etűdök. Már a kezdés biztató; ahogyan a három zenészből álló zenekar (Farkas Péter, Bognár Anna, Domokos Flóra) rázendít tiszta dallamaira,

egészséges, jó hangon megszólaló énekeire. (Nem lehet eléggé dicsérni az élő zene jelenlétét – amely szerencsére az előadások többségére jellemző volt.) A keretjáték, amelyben a zenészek is szerves módon részt vesznek, a máskor szokványos és erőltetett elemek hiányában üdének hat, s visszatérései inkább egy cselekmény-fonatot mintáznak, mintsem fölösleges ráadást. Ugyanakkor a keretjáték alkalmat nyújt arra is, hogy közben a díszlet-elemeket átmozgassák, s egy új történet indulhasson útjára. Greifenstein János biztos kézzel vezeti csapatát.

A díszlet igényes, egyszerű, ugyanakkor hatásos, egységes világot idéző és jól használható. A bemutatókról megjelent füzetecskéiben – kissé magabiztosan azt írják magukról az Atlantiszosok: „...*a legnagyobb igényességgel készítettük az előadásban szereplő tárgyakat, melyekbe aprólékos munkával beépítettük elménk minden felfangját és leleményét.*” Nos, ez talán így igaz. Azt is írják, hogy a „*próza színház, a mozgásszínház és a modern tánc hagyományait*” fejlesztik tovább. Ebben az előadásban ezek azonban nem tetten-érhető motívumok.

A világ egységes, a darabok jól illeszkednek egymáshoz, a történetek áttekinthetők, plasztikusak. A jelzészerűen használt felségjelek és bábok erősítik a történet megértését, a történet egyes pontjain bevetett bábos eszközök kedvesek és praktikusán használtak. A dramatizálás pergő és jó nyelvezetű, talán csak egyetlen hiányt vélhetünk felfedezni. Hogy a remek csapatban, éppen az első (bizonyos fókig meghatározó) jelenetben, a szépséges királylány szerepét a vasorrú bába szerepkörére predesztinált, meglehetősen sok beszédproblémával küszködő játékosra bízzák. Egy-egy pillanatra az is előfordul, hogy a játékosok a könnyebb ellenállás irányába haladva, egy poénért, beszólásért megingatják hitünket a játék komolyságában, de szerencsére ezek a popularitást célzó kikacsintások soha nem tartanak másodperceknél tovább. Egészében szimpatikus, jó képességű társulattal találkoztunk, élményadó, eleven előadással.

A Szemle briliáns darabját mindjárt másodikként láthattuk. A Stúdió „K”-val egy kissé elfogult vagyok. Tisztelem mindazon értékeket, amelyeket Fodor Tamás évek munkája során a változó összetételű társulatokkal megvalósított. Olyanfajta színházeszmény megnyilvánulása ez, amely ha olykor kísérletei közben mellékvágányokra is téved, biztos síneken futó vasút. S tagadhatatlan, hogy erős szimpátiát érzek irántuk.

Most látott darabjuk, amit egy ideje már játszanak, zenés bábszínházként aposztrofálja magát. Arany János meséjét Balla Zsófia frissítette fel, és Szőke Szabolcs komponált hozzá varázslatos muzsikát. Németh Ilona bábjai, csodás szépségű lényei, különös életre kelnek, nem különben igényes díszletei között.

A japán bunraku bábos mozgatótechnikáján alapuló különös szimbiózis bábu és ember között, a Stúdió „K” színészeit figyelve, egészen megható képet mutat. Nem rejtik magukat egységes feketébe, arcuk sincs elfedve; láthatjuk, hogy a bábót a színészek mozgatják – a technikából eredően egy bábót kettő, olykor három színész is. Fegyelmezett és alázatos munka, amit látunk tőlük, ráadásul bensőséges. Úgy gondolom, sokáig őrizem majd a kis cigánypurdé, Mari finoman faragott kezecskéjének képét, ahogyan az őt mozgató Homonnai Katalin combját átfogja. Erős kapcsolatot, összetartozást mutatott a kép, ami egyértelműen azt bizonyítja, szereppel sem azonosulhat különben színész, mint itt, a bábúval – aki él.

A mese különös hangulata már a bevezetőben érződik; felfüggesztett üvegek himbálódznak, mintegy az üres térben, fentről, amit kellő pillanatokban használnak is – például isznak belőle (vagyis, minden az, ami!). Meghatározott motívumok felbukkanásakor szappanbuborékok hullanak alá, építik pl. a légvárat. Ami különössé teszi a történetet, és meghatározóvá az élményt – az a Stúdió „K” játékmódjának sajátos ironiája, amely átlengeti a legérzelmesebb pillanatokot, s ettől válnak azok groteszken lebegővé. Az Öreg király alkoholista hóbortjai, a Mostoha gonoszságai, a cigánypurdék csoda-váró kis megalkuvásai – mind-mind életszagúak, és emberi gyarlóságaink így, általuk felmutatva mosolyogtatóak és megbocsáthatók.

A különböző effektek egymásmellettsége, a bábosok intenzív színpadi jelenléte nagyszerű színházi pillanatokot teremt, vagyis áttemeli a nézőket abba a titokzatos egységbe, amelyet ők alkottak meg. A zene, az különös; Szőke Szabolcsék furcsa, töredékes, zengő-bongó muzsikája gyönyörű hangkulisszát festett a képek köré.

Szinte csodálom, miért érezték szükségesnek, hogy a képeket pontról pontra megszövegezve, leírják, elmondják a programfüzetben. Minek olyan bizonyítványt magyarázni, ami kommentár nélkül is érthető?!

Egyáltalán nem mutatott ilyen egyértelműen pozitív képet a Káva Kulturális Műhely, amelynek tagjai Kárpáti Péter Cinóber című darabjának előadására vállalkoztak. Remek nyitókép, nagyszerűnek (használhatónak és sejtelmesnek) látszó díszlet és meseszerű, groteszk figurák képe az első jelenetben – ezek az első élményeink. A jó hangütést követően azonban kissé összekuszálódik a kép. Hoffmann novellája, az előnytelen külsejű Cinóber története, noha valóságos emberi vágyokról és szenvedélyekről szól, végül nem közvetít tiszta értékeket. Nem dönti el, milyen nézőpontot jelöl ki, honnan és milyen aspektusból kell szemlélnünk a történetet.

Félreértés ne essék, nem a didaktikus tanulást hiányolom a történetből, amelyben a több mint előnytelen külsejű figurából (a írás szerint diák, de miért, hogyan, az nem derül ki), akinek még szakácsérdemeit sem ismeri fel a hatalomra éhes világ – csupán egy tréfás varázslat, egy cinóber árnyalatú paróka segítségével lehet Valaki. Valaki, aki mindenki más érdemeit eltulajdonítva emelkedik ki a tömegeből. Tréfás kedvű varázslata ez

Rózsazöldszépy kisasszonynak, de vajh, tanulságnak szánta-é eme tréfát?! Hiányolom, hogy a különben igen invenciózus alkotók nem döntötték el, mit is akarnak mondani ezzel a mesedarabbal.

A Cinóbert alakító Romankovics Edit egyike a legjobb alternatív színházi színészeknek. Ám bárhogy erőlködik, nem tud eléggé gnóm és gonosz lenni, mivelhogy alkatától ez meglehetősen távol áll. Kedves és szánni való, tévútra tévedt, nem nélküli figurát farag Cinóberből – s ráadásul váltig sajnálom, hogy több, mint negyven perc alatt dupla parókában kell izzadnia. A színpadon lévő szereplők, mintha valóságos létezés nélkül tévelygének a hatalom és a látszat csapdáiban. Még a legjóravalóbb Boldizsár is... Nem tudni, ki mit akar, s miért, és főként, mi ennek az értelme... És éppen ezért fölösleges cselekvések özönét látjuk, például amikor Boldizsár kísérletet tesz a paróka levételére (vagyis Cinóber valós lényének előhívására), s közben Cinóber dobálgatja a nem t'om honnan, s nem tudni miért a lábsockok és zoknik seregét...

Meglehetősen sokszor rosszul működik a hangosítás, amit általában elkerülendőnek ítélünk, a magnós bejátszások... a technika ismert ördöge... s szegény nem-tudjuk-miért-cselekvő tündér Rózsazöldszépy kisasszony énekét néha bizony egyáltalán nem hallani. Néhány szép kép ugyan kárpótol minket, de a Káva Kulturális Műhely eddigi bemutatói izgalmasabb és átgondoltabb színházi felfogást tükröztek, a Cinóber valahogy ki-lóg a sorból.

Nagy öröm volt találkozni egy olyan letisztult színházi formával, mint amelyet a Maskarás Céh által bemutatott, „A szegény ördög” című előadás tükröz. Pályi János egyszemélyes bábszínházának bravúros megoldásában (zenész társ Nyíri László) megelevenedik Kámpecz ördög, s főként az ő földi pokoljárása. S nem véletlen, hogy szegény kis ördög nagyon is emberi vonásokkal és fúrfangokkal bír. A történet áttekinthető, a figurák jól jellemezettek; az egy-egy vonással karakterizált ördög-feleség, szegényasszony vagy épp a gazdag ember és felesége – mind-mind telitalálatok. A szöveg nyelvezete (Tamási Áron) szépséges és humorban gazdag. Pályi János jelenléte és színházcsinálása természetes, magától értetődő, mondhatni, önazonos. Játéka hittető, minden percét a világ pozitív elfogadása lengi be. A legjobb-ízű játékok egyike, amit a bemutató során láttam. Az apró technikai problémákat is simán és elegánsan áthidalja, egyszerűen ura a játéknak.

A győri Vaskakas Bábszínház most bemutatott produkciója, „A nagyravágyó feketerígó” ezúttal nem volt áttűtő. A látványos színpadkép változásai, például a sokszor át-, ki- és bevonszolt festőállvány nehézkessé tették a váltásokat; pedig szépek tűnik minden. De nem volt egészen eldöntött; a bábok vagy az ember kap-e főszerepet. A meglehetősen egyértelmű mese tanulságai – a felduzzasztás során elveszítették egyértelműségüket, szegény feketerígó színváltásai értelmetlenné váltak, s kicsit elsikkadt, mitől is magányos az őt végül is társául választó kisfiú? Noha a közönség jól szórakozott, mert a látványosság feledtette vele a logikai bukfenceket. A bábosok jól teljesítettek (bár érdekes, itt sokkal többet foglalkoztunk – én és a gyerekközönség is! – azzal, hogy a feketébe öltözött, magukat leplezni vágyó színészek a kelleténél nagyobb hangsúlyt kaptak bábjaik mozzgatása közben).

Furcsa dolog a játék. Néha csoportosan jó, néha közönség előtt is, néha csak egyedül. A Figurina Animációs Kisszínpad most látott munkájának legnagyobb hibája, hogy produkciónak mutatták. Ez egy „de jó játék a víz és a szappan, szivacs s társaik” formáció, ami nem előadás; s ez igen hamar kiderül, ha néznilónak szánják. Sok minden helyén van, de ahogy zsűri-társam megemlítette, ennyi erővel örömet is okozhatott volna az a bizonyos mindennel játszó manócska, s nem csak bosszanthatta volna a fürdőzni készülő háziurat. Igaz, a műsorfüzet teremtő erőnek nevezi a manó attrakcióit, és pusztító erőnek a háziúr igényeit. Így van-e vajon, vagy jobb volna, ha fürdés közben játszanánk el a tárgyak játékos tulajdonságaival? Sajnos, hamar lehullt a lepel, s minden szimpátiánk ellenére, hosszas és erőltetett „igazságú” játék kukkolóivá válunk. A Figurina törekvései jó szándékúak, a megvalósítás kevésbé sikeres.

Hú, de jól indult el a pécsi Márkusszínház előadása. Csupa cselekvés, még kevéske vizet is kaptunk majd' a nyakunkba, aztán a nemezlabdácskák gyúrása, s dobálózás velük: valódi élvezet, szótlan bevonásunk, beszövéseink egy világba, amely a Márkus sajátja. Élő zenei kíséret, ízes megszólalások – néhol bicsaklások. („Hölgyeim és uraim” – vajon adekvát-e a stílus a játékhoz?) A mese nem túl szövedékes, áttekinthető. A történet a gyerekek számára primér fokon is élvezetes. Sőt, tanulságos. A közönség „aktivizálása” is jópofa; belevalóbb néző simán kortyintgat is a felkínált borocskából. Talán egyetlen hely van, ahol felszisszen a lélek; hogy is állunk a sárkánnyal? Most népmeseét látunk, vagy nem? A népmesében a sárkány gonosz és legyőzendő. De nem karikatúra. Nem lehet csak úgy blikkfangozni vele; „itt látható a sárkány, amikor...”; tessék kérem a sárkányt komolyan venni. Akárhány feje is van. Az igényességnek ott is meg kéne mutatkoznia, hogy az ellenfelet

is igénnyel ábrázolom. És nem lehet elkenni, csak azért, mert manapság ez a divatos. (Szigorúságunk szeretetünkben ered.)

A Láda fia Bábszínház sikeresebb valahai élményként él bennünk; ha csak „Az ördög kilenc kérdése”-re gondolok, ami tiszta, egyszerű, áttekinthető és élvezetes előadás volt. A mostani tervek (A halász és a nagyragyó felesége című előadás) létre nem jötte valószínűleg megzavarta az előadót. Helyette rögtönzött cirkuszi mutatványokkal állt elő, sajnos, ezeket gyakorolni kell. Mert egy mutatványos, akinek minden attrakciója kudarcba fullad, nem lehet túl sikeres. Leleményeit dicsérni illenék, a történet elmaradása miatt okán előállt hibákért azonban zsörtölődöm. Nagy kár lenne, ha Néder Norbert leszállítaná saját mércéit, és ezentúl nem tökéletes előadásokkal állna közönsége elé.

Csodálatosan hangzik oroszul a Hattyúdal Színház neve. Ha tartalmába is belegondolunk, hüek nevükhöz. Már amennyiben az örök szépség elmúlása feletti fájdalomukat öntik a dalba, amely – mint tudjuk –, az utolsó. A szöveg szépséges régiessége, a játék komponáltsága, a mívesen faragott álarcok, díszletek – külön világot teremtenek Argyilus és Tündér Ilona avulhatatlan történetéhez. Az előadás most mégis kissé fáradtnak tűnt, és mivessége inkább különcségnak, mint vonzó érdekességnek. Élő (szent) színház helyett – meggyőződésem, hogy szándékuk ellenére – a holtat idézték fel most a Hattyúdal Színház tagjai. Ugyanakkor az is elmondható, hogy a gyerekek a soha nem látott világot érdeklődéssel figyelték.

A Térszínház előadása szolgált meglepetésekkel. Először is, nehéz volt eldönteni, sírjunk, vagy nevéssünk azon, hogy a mindig áhítattal köszöntött zenekar egyik tagjának mobiltelefonja előadás közben megszólalt. Frekventált pillanat volt, valaki éppen föbe lőni készült magát, amihez az effekt a dob lett volna, dobütő a levegőben – csöngés, kis szünet, a zenész beleszólt mobiljába; „nem tudok beszélni, előadás van” –, aztán puff, rá a dobra, a színész pedig lőtt. Talált. Mint ahogy jó néhány jelenet nagyon nagy találat. Csak éppen nincs eldöntve, hogy a gyerekeknek játszó színházak között hol tartják magukat számon, tudják-e, mit vesz ebből egy gyerek. (Mit ért, mit fog fel, mit tanul stb.) Kinek szól, kit szólít meg ez a játék? Szellemes jelmezek, remek színészi játék, céltalan kifutás.

Gulyás László előadása, amit „A vándormuzsikus” címen hirdettek, nagyon nagy előnnyel indult. A Marczibányi téren már bejáratott és kedvelt gyermek-táncháza keretében, előmelegített közönséggel lépett színre a mi vándormuzsikusunk, aki ebből a pozícióból jól működött. Egyszerre volt ismeretterjesztő és felszabadító, igazi „foglalkoztató” műsor. Talán nem volt egységes a véleményünk, de engem személy szerint meggyőzött kapcsolatteremtő készségével, játékkedvével – és elfogadtam a játék és a zene szeretetének ily módon történő terjesztését.

A legnagyobb vitát talán a jelenlévő egyetlen kőszínházi előadás váltotta ki. Nyíregyházáról, a Móricz Zsigmond Színházból érkezett „Árgyelus királyfi és Tündérszép Ilona” története. Az ezúttal sok zenével, „modern felfogásban” színpadra állított történet – felismerhető utalásokkal a Csongor és Tündére, valami különös volt. Miközben minden idegszálunkkal tiltakoztunk a tömegkultúra nyilvánvaló behatása ellen, a beépített hatáselemek, a majdhogynem posztmodern utalások – egyre jobban belevontak minket is a játékba. Van néhány remek jelenete az egésznek; gondolok itt például a hármas út megelevenítésére, nagy lelemény – diákszínházszósan nagyszerű és egyszerű... Ilyennek nevezhető az alámerülés a tenger alatti világba is... Nagy poén, és hatásos. Vannak „olcsóbb” fogások; a reppelős, dél-amerikai tévé-sorozatokra utalós betétek, de az egész, együttvéve, működőképes és hatásos. A fiatal színészek komolyan veszik teendőiket. A színpadkép talán egyetlen jelenetben marad alul a saját maga által diktált igényességénél; a Holtak Birodalmának ábrázolása egyszerűen hatásvadász, rosszul kivitelezett. (A logikai bukfencekről most ne is beszéljünk.) Az egész azonban gazdag rendezői fantáziával átgondolt és nagyon hatásosan megrendezett előadássá válik. „Mellesleg” jól beszélnek és énekelnek a szereplők!

A Kerekasztal Színházi Nevelési Központ „Beavatás” című előadása majdhogynem a találkozó végére maradt. Nem is volt igazi színház. A játszó személyek mégis felmutatták mindazon erényeket, amelyekért színházba megyünk; felmutattak olyan színészi tulajdonságokat, amelyek figyelemre méltóak. Vázoltak egy történetet, amely ismertsége miatt talán még izgalmasabb. Esetleg megváltoztatni is érdekes lehet. Ez adta, adja a játék lényegét. Képzeljünk el egy helyzetet, amit akár meg is változtathatunk – semmi sem állandó. S hogy mitől tűnik mindig másnak? A színpadon hangszíniünk, viselkedésünk, beszédtempónk, testtartásunk közvetíti mindazt, amit kifejezni szánunk, ugyanaz a szöveg ettől hat másként. Nagy tanulság ez egy színházzal épp csak ismerkedő, cseperedő gyermek számára. S ha a tanulni nem kötelező, sokkal élvezetesebb. Ezt a folyama-

tot remekül koordinálják a Kerekasztal színész-tanárai, bevonva a mégiscsak színpadi varázslatba gyerekközönségüket is.

Az első Gyermekszínházi Szemle záróakkordja volt Szabó Zsuzsa Levendulaszínházának fellépése. „Zsuzsi néni mesekertje” – sajnálatosan alulmaradt elvárásainknál. Szabó Zsuzsa előző produkciói, különösképpen a Kiss Anna-előadás teljesen más művészt mutatott fel. A mostani előadás lukas volt, mint egy rosta. A történet szövedéke mellett a tárgyakkal való tisztes bánásmód is mindig felfeslett valahol... Ki hallott már olyat, hogy egy falusi világban a kenyeret dobálják, kézzől-kézre, földre, asztalra kerüljön... aztán kiösszák étek gyanánt?! Ha csak annyi történt volna, hogy vaskályhának tetején (lukas fazékban) sütik a kenyeret, akkor is berzenkedem, így azonban, szinte fáj. Ráadásul – noha tudom, hogy a gyereknézők között igen sok fogyatékos volt, nem lenne szabad az egyszerű ismétlődésekre építeni egy játékot. El kéne mondani egy épkezláb történetet, nem félve, attól, vajon megértik-e. Úgy gondolok, azt tán még jobban fel tudnák fogni, lévén rendszerezett, vagy rendszerbefoglalt világról esik szó benne. Mellébeszélni és hatásvadászkodni mindazonáltal akkor sem érdemes, ha többet nem játszhat az ember.

A háttér-információkat nyilván nem ismerjük. Nem tudjuk, ki az, aki most magához képest, és előre, és sohasem gondoltuk volna...

A hibák mindenütt (másra) háríthatók, de sokkal jobb lenne javítani őket. Hogyan? Olvasni, rendezni, beszélgetni, találkozókra járni. Például ilyenekre, mindig gyakrabban – mint a Marczibányin megrendezett I. Gyermekszínházi Szemle.

A Marczibányi Téri Művelődési Központban 2001. április 18-24. között megrendezett

I. GYERMEKSZÍNHÁZI SZEMLÉ

záró ünnepségén a szakmai zsűri véleménye alapján a következő díjak kerültek kiosztásra:

A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának rendezői díját, 100-100 ezer Ft-ot kapta:

- *Fodor Tamás* a Rózsa és Ibolya című előadás rendezésért (Stúdió „K”) és
- *Tóth Miklós* az Árgyelus királyfi és Tündérszép Ilona című előadás rendezésért (Móricz Zsigmond Színház, Nyíregyháza)

Az Oktatási Minisztérium díját, 100-100 ezer Ft-ot kapta:

- Beavatás, rendező: *Kaposi László* – Kerekasztal Színházi Nevelési Központ
- Benedek Elek: Legszébb mesék III-IV., rendező: *Greifenstein János* – Atlantisz Színház

Az Oktatási Minisztérium díját, 50-50 ezer Ft-ot kapta:

- Benedek Elek: Laci királyfi, rendező: *Pilári Gábor* – Márkuszház (Pécs)
- A vándormuzsikus – *Gulyás László* (Kiskunfélegyháza)

Az ASSITEJ Magyar Központja Üveghegy-díját a Stúdió „K” Rózsa és Ibolya c. előadása kapta (r.: Fodor Tamás)

A Gyermekszínházak Háza diplomáját kapták:

- Benedek Elek: Legszébb mesék III-IV. – Atlantisz Színház; r.: Greifenstein János
- Beavatás – Kerekasztal Színházi Nevelési Központ, r.: Kaposi László
- Tamási Áron: A szegény ördög – Maskarás Céh; r.: *Kovács Ildikó*
- Benedek Elek: Laci királyfi – Márkuszház (Pécs); r.: Pilári Gábor
- Rózsa és Ibolya – Stúdió „K”; r.: Fodor Tamás

A szakmai zsűri tagjai voltak:

Andai Katalin színművész

Novák János, az ASSITEJ elnöke

Tóth Zsuzsanna (a Magyar Művelődési Intézet közművelődési főmunkatársa)

A szakmai zsűri munkáját segítették: *Nánay István* kritikus és *Sándor L. István* kritikus

A szemle szervezői munkáját *Juszcák Zsuzsa* végezte.